

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Λ. Α. Παντελή, Α.Ε.Δ.

Αρ. Αίτησης Πτώχευσης: 14/19

ΣΕ ΠΤΩΧΕΥΣΗ: Δώρος Λουκαΐδης

Οφειλέτης

Αίτηση υπό ΑΝΤΩΝΗ ΜΗΛΟΥ

Πιστωτής

Ημερομηνία: 05 Ιουλίου 2022

Εμφανίσεις:

Για τον Πιστωτή: Ο κ. Γεωργίου

Για τον Οφειλέτη: Ο κ. Χρυσάνθου μαζί με κα Γιάννη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Αντικείμενο της παρούσης είναι η αίτηση ημερομηνίας 11/09/2019 που στρέφεται εναντίον του καθ' ου η αίτηση, με την οποία αξιώνεται η έκδοση διατάγματος πτώχευσης τούτου. Ας σημειωθεί από τώρα πως η αίτηση έτυχε τροποποίησης τον Φεβρουάριο του 2020 και συνεπώς το περιεχόμενο της τροποποιηθείσας αίτησης είναι εκείνο που λαμβάνεται υπόψη. Η αίτηση υποστηρίζεται από ένορκο δήλωση που ομνύει ο Αντώνης Μήλος (στη συνέχεια ο πιστωτής). Το περιεχόμενο της δήλωσης που συνοδεύει την αίτηση πραγματεύομαι πιο κάτω. Στο αντίποδα ο καθ' ου η αίτηση, εν προκειμένω ο Δώρος Λουκαΐδης (στη συνέχεια ο οφειλέτης), αμφισβητεί την αίτηση για τους λόγους που εμφανίζονται στο πρόσωπο της ένστασης που καταχώρισε. Και σε

αυτή την περίπτωση η ένσταση συνοδεύεται από ένορκο δήλωση, μόνο που εδώ ομνύων είναι ο οφειλέτης. Το περιεχόμενο τούτης επίσης πραγματεύομαι πιο κάτω.

Πέραν των ενόρκων δηλώσεων που συνοδεύουν αίτηση και ένσταση αντίστοιχα, ενώπιον του Δικαστηρίου τέθηκε και η μαρτυρία δύο προσώπων. Η μεν πλευρά του πιστωτή κάλεσε μια λειτουργό του πρωτοκολλητείου του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (στη συνέχεια η λειτουργός), η δε πλευρά του οφειλέτη κάλεσε την αστυφύλακα 3624 (στη συνέχεια η αστυφύλακας).

Η προσκομισθείσα μαρτυρία στο σύνολό της, ένορκες δηλώσεις και δια ζώσης μαρτυρία, αποκαλύπτει ότι μεγάλο μέρος τούτης συνιστά κοινό πραγματικό πλαίσιο και ως εκ τούτου δέον είναι να παρατεθεί εξ' αρχής, διεργασία η οποία όχι μόνο θα προσδιορίσει όλα όσα βρίσκουν τους διαδίκους σύμφωνους, αλλά και θα φωτίσει την πτυχή της υπόθεσης που παραμένει υπό αμφισβήτηση. Ακολουθεί συνεπώς σύνοψη των όσων αντιλαμβάνομαι ότι οι διάδικοι αποδέχονται. Συνιστά εν προκειμένω γεγονός ότι την 09/02/2011 ο πιστωτής και άλλο ένα πρόσωπο, εξασφάλισαν απόφαση κατά του οφειλέτη για το ποσό των €436.800, πλέον τόκο προς 7% ετησίως από 16/12/2008 μέχρι εξοφλήσεως και έξοδα διαδικασίας ως αυτά θα υπολογιστούν από τον πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο. Αντίγραφο τούτης της απόφασης είναι το τεκμήριο 2 στην αίτηση. Γεγονός είναι επίσης ότι η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε ερήμην του οφειλέτη και αφότου εκδόθηκε ακολούθησε αίτηση του τελευταίου για τον παραμερισμό της, με πρωτοδίκως επιτυχή κατάληξη. Λέγω πρωτοδίκως εφόσον τα μέρη ομνοούν πως μετά τη διαταγή του Δικαστηρίου με την οποία παραμερίστηκε η ερήμην εκδοθείσα απόφαση, ακολούθησε έφεση από μέρους του πιστωτή, η οποία και οδήγησε σε ακύρωση της σχετικής διαταγής και επαναφορά της αρχικής απόφασης, δηλαδή της απόφασης τεκμήριο 2 στην αίτηση. Η περί ης ο λόγος απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου είναι το

τεκμήριο 2 στην ένσταση, ενώ το ιστορικό της διαδικασίας από την έκδοση της αρχικής απόφασης μέχρι και την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου που την επανέφερε σε ισχύ, εξηγείται στις παραγράφους 6 μέχρι και 8 στη δήλωση του οφειλέτη.

Η μαρτυρία της λειτουργού του πρωτοκολλητείου ήτο σύντομη και παρέμεινε χωρίς αντεξέταση, γεγονός που υποδηλοί την πλήρη αποδοχή τούτης (βλ. *Frederickou Schools Co Ltd v. Acuac Inc. (2002) 1 A.A.Δ. 1527, 1541*). Εν πάση περιπτώσει, η μαρτυρία της λειτουργού δεν άπτεται ευθέως των επιδίκων ζητημάτων αλλά εμμέσως, δηλαδή ένεκα της θέσεως που κατέχει, εφόσον κατ' αυτό τον τρόπο είναι που κατέστη κοινωτός των όσων κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου. Περιπλέον, τα όσα η λειτουργός κατέθεσε τυγχάνουν υποστήριξης και από τον ίδιο τον οφειλέτη, εφόσον αποτελούν μέρος και της δικής του μαρτυρίας. Από την εν λόγω μαρτυρία προκύπτει πως την 05/08/2019 καταχωρίστηκε η ειδοποίηση πτώχευσης 20/2019, η οποία αφορούσε τον οφειλέτη. Επιδόθηκε τούτη την 06/08/2019 και ο οφειλέτης ουδέν έπραξε εντός της περιόδου των επτά (7) ημερών που αναφέρεται στην ειδοποίηση. Ο φάκελος της ειδοποίησης πτώχευσης προσκομίστηκε στο Δικαστήριο και είναι το τεκμήριο 1 και το περιεχόμενο τούτου επιβεβαιώνει τα όσα πιο πάνω αναφέρθηκαν.

Περαιτέρω, αποτελεί κοινό τόπο ότι ο πιστωτής είναι εξασφαλισμένος, εφόσον καταχώρισε το εμπράγματο βάρος EB2977/18 επί της ακίνητης περιουσίας του οφειλέτη με αριθμό εγγραφής 0/5616, Φ/Σχ. 21/460505, τμήμα 5, τεμ. 1260, έκταση 1280 τ.μ., μερίδιο 1/3, στην οδό Διαγόρου 23 στη Λευκωσία. Το σχετικό έντυπο του memo προσκομίστηκε στο Δικαστήριο και είναι το τεκμήριο 3 στην ένσταση.

Και η μαρτυρία της αστυφύλακος ήτο ιδιαιτέρως σύντομη και αυτό παρ' ότι ήτο η αιτία υποβολής πολλαπλών ενστάσεων που καθόρισαν την περαιτέρω πορεία της διαδικασίας. Η ενδιάμεση απόφαση του Δικαστηρίου απασχολεί στη συνέχεια. Για ό,τι αφορά αυτό το στάδιο της απόφασης, σημασία έχει πως η μαρτυρία της αστυφύλακος παρέμεινε αναμφισβήτητη, γεγονός που η νομολογία θέλει να οδηγεί, συνήθως, σε συμπέρασμα παραδοχής (βλ. *Frederickou*, ανωτέρω). Πρόσθετο συνεπώς γεγονός που εκλαμβάνεται ως αναμφισβήτητο, είναι πως την 21/03/2021 ο οφειλέτης μετέβη στο ΤΑΕ Λάρνακος και προέβη σε κατάθεση σε σχέση με την υπόθεση Σ175/2019.

Όλα τα ανωτέρω συνιστούν το κοινό πραγματικό πλαίσιο της αίτησης και ως τέτοια υιοθετούνται από το Δικαστήριο και καθίστανται ευρήματα που δεσμεύουν την πάρα πέρα πορεία της διαδικασίας.

Πέραν των ανωτέρω ο πιστωτής υποστήριξε ότι σε σχέση με την εξασφάλιση που κατέχει, ήτοι το memo 2977/18, προτίθεται να παραιτηθεί προς όφελος των πιστωτών σε περίπτωση που ο οφειλέτης κηρυχθεί σε πτώχευση. Υποστήριξε δε ότι ο οφειλέτης τους τελευταίους 6 μήνες πριν την καταχώριση της αίτησης διέπραξε πράξη πτώχευσης, δηλαδή αν και του επιδόθηκε ειδοποίηση πτώχευσης παρέλειψε να πληρώσει το οφειλόμενο ποσό εντός επτά (7) ημερών ή να αμφισβητήσει τη σχετική διαδικασία. Ακόμη, ανέφερε ότι κατέβαλε στο γραφείο του Επίσημου Παραλήπτη τα αναγκαία τέλη, δηλαδή το ποσό των €500. Εν κατακλείδι, προσκόμισε στο Δικαστήριο το τεκμήριο 3 στην αίτηση, δηλαδή έγγραφο του αρχείου της υπηρεσίας αφερεγγυότητας με το οποίο πιστοποιείται ότι δεν υπεβλήθη αίτηση και ούτε βρίσκεται σε ισχύ προσωπικό σχέδιο αποπληρωμής ή προστατευτικό διάταγμα που να αφορά τον οφειλέτη.

Στον αντίποδα ο οφειλέτης υποστήριξε ότι μετά την έκδοση της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου (τεκμήριο 2 στην ένσταση) και συγκεκριμένα την

09/10/2018, οι συνήγοροι του πιστωτή επικοινωνήσαν με τους συνηγόρους του και διερεύνησαν το κατά πόσο είχε πρόθεση να πληρώσει την εξ αποφάσεως οφειλή του. Εξουσιοδότησε, λέγει, τον νυν συνήγορό του να προβεί σε πρόταση προς τους συνηγόρους του πιστωτή για διευθέτηση της οφειλής. Τούτη η πρόταση συνίστατο σε μεταβίβαση ακινήτων στη Ρουμανία, τα οποία είναι εγγεγραμμένα σε εταιρείες στις οποίες μέτοχοι είναι ο ίδιος και οι γονείς του. Υποστηρίζει δε πως η αξία των εν λόγω ακινήτων υπερβαίνει τα €1.700.000. Παρόλα ταύτα ο πιστωτής αρνήθηκε την πρότασή του, γεγονός που θεωρεί περίεργο και καταχρηστικό και εκφράζει την άποψη πως ο λόγος οφείλεται στο ότι τις εν λόγω εταιρείες αγόρασε μέσω του πατέρα του πιστωτή. Είναι περαιτέρω η θέση του πως η παρούσα διαδικασία δεν θα ήτο αναγκαία αν ο πιστωτής αποδεχόταν την ανωτέρω πρότασή του και την άμεση μεταβίβαση των μετοχών στον ίδιο και στην άλλη εξ αποφάσεως πιστώτρια.

Πέραν των ανωτέρω είναι η θέση του οφειλέτη πως η επίδικη αίτηση είναι πρόωρη, δεδομένου ότι εκκρεμεί σε βάρος του (οφειλέτη) αίτηση του πιστωτή για έκδοση διατάγματος πώλησης ακίνητης ιδιοκτησίας, δηλαδή του ακινήτου που βαρύνεται με το εμπράγματο βάρος 2977/18. Η σχετική αίτηση είναι το τεκμήριο 4 στην ένσταση. Προσθέτει περαιτέρω ότι έχει στην κατοχή του εκτίμηση της αξίας ολόκληρου τούτου του ακινήτου και ανέρχεται σε €4.800.000 (βλ. τεκμήριο 5 στην ένσταση). Συνεπώς, υποστηρίζει, το μερίδιο που του ανήκει είναι αρκετό ώστε να ικανοποιήσει το εξ αποφάσεως χρέος του έναντι του πιστωτή και έχει ήδη αποταθεί σε αριθμό κτηματομεσιτικών γραφείων για εξεύρεση αγοραστών του ακινήτου προς τον σκοπό πώλησης και ακολούθως εξόφλησης του εξ αποφάσεως χρέους του.

Τέλος, είναι η θέση του οφειλέτη πως η υπό κρίση αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί και αυτό γιατί σε βάρος του πιστωτή, του άλλου προσώπου προς όφελος του οποίου εκδόθηκε η απόφαση και του πατέρα των δύο πρώτων,

εκκρεμεί η ποινική καταγγελία με αριθμό Σ175/19, η οποία αφορά τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν μέχρι την έκδοση της απόφασης ημερομηνίας 09/02/2011. Υποστηρίζει ότι αντικείμενο τούτης είναι το κατά πόσο η απόφαση εκδόθηκε με απάτη και προσθέτει πως ουδέποτε έλαβε σε μετρητά το ποσό των €467.800 που καταγράφεται στο έγγραφο ημερομηνίας 16/12/2008 βάσει του οποίου εξασφαλίστηκε η πρωτόδικη απόφαση. Περιπλέον, είναι η θέση του πως το εν λόγω έγγραφο δεν συνιστά γραμμάτιο, αφού δεν υπεγράφη από μάρτυρες, ενώ υποστηρίζει πως ο ίδιος το υπέγραψε κατόπιν πίεσεως που δέχθηκε από τον πατέρα του πιστωτή καθ' ον χρόνο βρίσκεται στην Αμερική μετά από χειρουργική επέμβαση που είχε, ότι ο εν λόγω (δηλαδή ο πατέρας) τον εξαπάτησε σε σχέση με την αγοραία αξία των ακινήτων, καθώς και για τη συνομολόγηση της ίδιας της συμφωνίας και το κόστος οικοπεδοποίησης των ακινήτων που αφορούσε, αφού η συγκεκριμένη γη δεν μπορούσε να οικοπεδοποιηθεί.

Μετά τη σύνοψη της μαρτυρίας σειρά παίρνει το δικανικό πλαίσιο που διέπει το αίτημα. Όπως έχει λεχθεί η πτωχευτική διαδικασία είναι ιδιότυπη (*sui generis*) και ο χαρακτήρας τούτης οιονεί ποινικός (βλ. *Λοΐζου ν. Σ.Π.Ε. Δερύνειας (2009) 1Α Α.Α.Δ. 279, 285*). Σκοπός της δεν είναι ο εξαναγκασμός του χρεώστη να εξοφλήσει το χρέος του, άλλωστε δεν συνιστά μέτρο εκτέλεσης, αλλά η προστασία και διασφάλιση της ακεραιότητας της περιουσίας του, ώστε να χρησιμοποιηθεί σύμφωνα με το νόμο για ικανοποίηση, εξ ολοκλήρου ή μερικώς και κατ' ισονομία, όλων των πιστωτών (βλ. *London Clubs Ltd κ.α. ν. Παπαδόπουλου (2002) 1Γ Α.Α.Δ. 1699, 1701*). Τα άρθρα 5 και 6 του Κεφ. 5 αποκαλύπτουν τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται ώστε η αίτηση να είναι έγκυρη, όπως και καθετί που ο αιτητής οφείλει να αποδείξει. Απαιτείται εν προκειμένω απόδειξη ότι το χρέος που οφείλεται στον πιστωτή υπερβαίνει τις €15.000, ότι τούτο το χρέος αφορά εκκαθαρισμένο ποσό και είναι πληρωτέο αμέσως ή σε καθορισμένο μέλλοντα χρόνο, ότι η αίτηση επιδόθηκε στον

οφειλέτη, ότι το διάστημα που προηγήθηκε της αίτησης ο οφειλέτης διέμενε στην επαρχία που καταχωρίστηκε η αίτηση και ότι συντελέστηκε πράξη πτώχευσης. Τί εστί πράξη πτώχευσης και πότε διαπράττεται επεξηγείται στο άρθρο 3 του Κεφ. 5.

Ιεραρχώντας τις θέσεις του οφειλέτη πρώτη είναι εκείνη που θέλει την αίτηση να είναι καταδικασμένη σε αποτυχία, καθ' ότι η απόφαση στην οποία στηρίζεται, εν προκειμένω η απόφαση ημερομηνίας 09/02/2011 (τεκμήριο 2 στην αίτηση), αποτελεί προϊόν δόλου. Τι ακριβώς είναι εκείνο που ισχυρίζεται ο οφειλέτης σε σχέση με τον δόλο, διερευνάται πιο κάτω. Για την ώρα επιβεβλημένο είναι να υποδειχθεί πως η σχετική θέση δεν ανεφύη αιφνιδίως. Τέθηκε το ζήτημα στο στάδιο εξέτασης της αστυφύλακος, μετά από ερώτηση που της υπεβλήθη από τον συνήγορο του οφειλέτη. Η ερώτηση είχε να κάνει με το παράπονο που ο οφειλέτης υπέβαλε στην αστυνομία (Σ175/2019) και αμέσως ο συνήγορος του πιστωτή ενέστη, υποστηρίζοντας πως η πλευρά του οφειλέτη δεν νομιμοποιείται να αμφισβητεί τούτη την απόφαση. Αντί άλλων επεξηγήσεων κρίνω πως οι σκοποί της απόφασης εξυπηρετούνται καλύτερα με αυτούσια παράθεση σχετικού αποσπάσματος από το *ruling* του Δικαστηρίου. Αναφέρθηκε εκεί ότι:

«Αρχίζω με την απόφαση Ex parte Lennox. In Re Lennox. (1885) 16 Q.B.D. 315 όπου εκεί ο Master of the Rolls, Lord Esher επεξήγησε κάθε τι σχετικό. Επρόκειτο για διαδικασία πτώχευσης ενώπιον πρωτοκολλητού (registrar) και τέθηκε μαρτυρία ενώπιον τούτου πως η απόφαση που είχε εκδοθεί εκ συμφώνου δεν είχε τέτοια αντιπαροχή, εφόσον το ποσό που εκεί αναφέρετο ουδέποτε είχε δοθεί στον οφειλέτη. Ζητούμενο ήτο το κατά πόσο ο πρωτοκολλητής δικαιούτο να διερευνήσει γεγονότα πίσω από την έκδοση τούτης της απόφασης. Συγκεκριμένα αυτό που αναφέρθηκε είχε ως εξής:

“The Registrar, although evidence was tendered to him to that effect, was of opinion that, because there was a judgment, and because the application was made at that stage of the proceedings by the debtor himself, he could not,

whatever were the circumstances relating to the original debt, inquire into them, or go behind the judgment.”.

Εντούτοις η κατάληξη του *Court of Appeal* ήταν πως ο πρωτοκολλητής όφειλε να διερευνήσει τούτα τα γεγονότα και μάλιστα στη βάση των γεγονότων που είχαν τεθεί ενώπιον του αποφασίστηκε ότι όφειλε να μην εκδώσει ούτε και το διάταγμα. Σημαντικό είναι ακόμα το απόσπασμα στο οποίο αναφέρεται πως:

It is not denied that Ex parte Kibble (1) is a direct decision of the Court of Appeal that, under some circumstances, a judgment debt may be inquired into, and the circumstances under which the judgment was given investigated, at the instance of the debtor himself, when he is disputing whether an adjudication ought to be made against him. And, for the reasons which I have endeavoured to express, not only do I think that that case is a binding authority upon us, but I think that it was rightly decided upon principle, the principle being that the Court of Bankruptcy is entitled to see that it is not put in motion without foundation, when there is no petitioning creditor's debt at all. The Court has that right independently of the conduct of the debtor or of the creditor or of any one else.”. (ο τονισμός είναι του Δικαστηρίου).

Κατακλείδα συνεπώς των ανωτέρω, ήταν πως ακόμα και εκεί που ο οφειλέτης συναίνεσε στην έκδοση της απόφασης, αν και κωλύεται να αμφισβητήσει τούτη οπουδήποτε, η μοναδική περίπτωση που εξαιρείται από τέτοιο κώλυμα είναι αυτή της πτωχευτικής διαδικασίας. Σε τούτο το πλαίσιο το Δικαστήριο έχει την εξουσία να ακούσει γεγονότα που διαφοροποιούνται. Έτι περισσότερο αποκαλυπτικός είναι ο λόγος της υπόθεσης **In Re Fraser. Ex parte Central Bank of London** (1892) 2 Q.B. 633, όπου ο Lord Esher και πάλιν μετά πάροδο σχεδόν μιας δεκαετίας, επανέλαβε την ίδια αρχή την οποία έθεσε στη βάση του άρθρου 7(3) του σχετικού Αγγλικού Νόμου. Αυτή όμως η απόφαση έχει ιδιαίτερη σημασία καθότι στην έκταση που εδώ διερευνάται τα γεγονότα ήτο πανομοιότυπα. Και εξηγώ στην υπόθεση **Fraser** είχε εκδοθεί απόφαση εναντίον του οφειλέτη στη βάση της αγγλικής Διαταγής 14 των Θεσμών, η οποία βεβαίως αντιστοιχεί στην ημεδαπή Δ.18 για *summary judgement*. Υπεβλήθη έφεση η οποία όμως απερρίφθη λόγω καθυστέρησης και εν πάση περιπτώσει σε λόγους άλλους και όχι επί της ουσίας. Και στην υπό κρίση περίπτωση η απόφαση του Εφετείου σε σχέση με την έφεση του εξ αποφάσεως οφειλέτη, απερρίφθη λόγω καθυστέρησης και αργοπορίας στο να αιτηθεί τον παραμερισμό της απόφασης που εκδόθηκε ερήμην του και δεν εξετάστηκαν λόγοι ουσίας σε σχέση με την υπεράσπισή του. Εντούτοις, όπως αναφέρθηκε από το Δικαστήριο στην υπόθεση **Fraser**:

*«As a matter of law the judgment, therefore, stands as a good judgment against John Fraser, and it cannot be questioned by him in any Court, except the Court of Bankruptcy. But, when it is sought to obtain a receiving order against him in respect of the judgment debt, the Court of Bankruptcy has to exercise its discretion, and for the exercise of that discretion one rule of conduct is to be found in s. 7 of the Bankruptcy Act, 1883, which provides, by sub-s. 3, that, "if the Court is not satisfied with the proof of the petitioning creditor's debt, or of the act of bankruptcy, or of the service of the petition, or is satisfied by the debtor that he is able to pay his debts, or that for other sufficient cause no order ought to be made, the Court may dismiss the petition." The question is, whether the registrar had not a discretion under s. 7, and whether he has rightly exercised that discretion. The mere fact that there is a judgment for the debt does not prevent the registrar from saying that there is no good petitioning creditor's debt. **The Court of Bankruptcy can go behind the judgment, and can inquire whether, notwithstanding the judgment, there was a good debt. In so doing, the Court of Bankruptcy does not set aside the judgment. If I may use the expression, the Court goes round the judgment, and inquires into the subject-matter.**».*(ο τονισμός είναι του Δικαστηρίου)

Και πιο κάτω υπερτονίζεται ότι:

«The existence of the judgment is no doubt prima facie evidence of a debt; but still the Court of Bankruptcy is entitled to inquire whether there really is a debt due to the petitioning creditor.».

Είναι πλήρως αντιληπτό, εξου και ενωρίτερα ανέφερα ότι δεν είναι την έννοια της υπόστασης της απόφασης που ελέγχει το Δικαστήριο, αλλά αυτή της αντιπαροχής του χρέους, όπως ερμηνεύεται σε πλείστες τόσες περιπτώσεις και είναι αυτό το ζήτημα που ο Δικαστής στην πτωχευτική διαδικασία έχει εξουσία να εξετάσει πίσω από την έκδοση τούτης της απόφασης, εφόσον αυτός είναι ο σκοπός της όλης διαδικασίας, η οποία πολλάκις έχει χαρακτηριστεί "sui generis".

Σημειώνεται δε ότι το αγγλικό άρθρο 7 αντιστοιχεί στο ημεδαπό άρθρο 6 του περί Πτωχεύσεως Νόμου Κεφ. 5 το οποίο μάλιστα παρέμεινε ανέπαφο από τροποποιήσεις. Εντούτοις οφείλω να επισημάνω, ώστε να καταστεί γνωστό πως δεν διέλαθε την προσοχή του Δικαστηρίου, ότι το εδάφιο 3 του άρθρου 7 του αγγλικού Νόμου, το οποίο ο Lord Esher επικαλέστηκε στις προειρημμένες αποφάσεις, δεν ενσωματώθηκε στο ημεδαπό δίκαιο. Εν ολίγοις τούτο το άρθρο δεν μεταφέρθηκε στην κυπριακή έννομη τάξη. Κατά τη διερεύνηση έθεσα όμως και το ερώτημα κατά πόσο η ανωτέρω επισήμανση διαφοροποιεί τα πράγματα στην έννοια του ημεδαπού άρθρου 6, εν ολίγοις κατά πόσο όλα όσα ενωρίτερα αναφέρθηκαν, είτε στη βάση του συγγράμματος είτε στη βάση των δύο προμνησθέντων αποφάσεων, διαφοροποιούν τη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου υπό το φως των διατάξεων του ημεδαπού

άρθρου. Είμαι της γνώμης πως η απάντηση δεν είναι καταφατική. Τα ανωτέρω δεν αλλοιώνουν την ουσία της διαδικασίας, τον οιονεί ποινικό χαρακτήρα τούτης, ενώ κρίνω πως η φράση κλειδί η οποία εντοπίζεται στο ημεδαπό δίκαιο είναι αυτή στο εδάφιο 2 του άρθρου 6, δηλαδή ότι απαιτείται απόδειξη του χρέους. Εάν ο νομοθέτης επιθυμούσε να εξαιρέσει το εξ αποφάσεως χρέος θα ανέφερε τούτο ρητά στο σχετικό άρθρο. Από την άλλη, πριν τον Lord Esher ο προηγούμενος Master of the Rolls, εν προκειμένω ο Lord Jessel, στην υπόθεση *Ex parte Ritso* (1883) 22 Ch.D. 529, επίσης υιοθέτησε τις ίδιες αρχές, αυτή τη φορά χωρίς ιδιαίτερη μνεία στο συγκεκριμένο εδάφιο, γεγονός που καθιστά σαφές ότι δεν είναι το εδάφιο 3 του άρθρου 7 του αγγλικού Νόμου εκείνο που παρέχει τούτη την ιδιαίτερη εξουσία, αλλά η ίδια η διαδικασία ως τέτοια.

Υπό το φως όλων των ανωτέρω καταλήγω ότι είναι επιτρεπτή η εξέταση γεγονότων που οδήγησαν στην έκδοση της απόφασης, πάντα βεβαίως στο πλαίσιο και των λόγων ένστασης που συνιστούν τις δικογραφημένες θέσεις σε σχέση με την αμφισβήτηση τούτου του χρέους. Σε αυτή τη βάση θα προχωρήσει και η όλη διαδικασία.».

Βάσει των ανωτέρω δεδομένη θεωρείται η δυνατότητα ενός οφειλέτη να αμφισβητήσει την απόφαση που εκδόθηκε σε βάρος του, επικαλούμενος δόλο. Αυτό βεβαίως δεν πρέπει να παρερμηνευθεί και να εκληφθεί ότι σημαίνει πως σε κάθε περίπτωση που ο οφειλέτης λέγει η απόφαση εκδόθηκε βάσει δόλου, τότε αυτομάτως ο ισχυρισμός του γίνεται αποδεκτός με συνέπεια την υπερφαλάγγιση της απόφασης ή αγγλιστί, *go round the judgement*, όπως αναφέρεται στις ανωτέρω αυθεντίες. Είμαι της γνώμης πως ο δικανικός τρόπος αντιμετώπισης τέτοιου ισχυρισμού αντιστοιχεί με εκείνο που διαλαμβάνεται στη Δ.33 κ.15 των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών, δηλαδή την περίπτωση που διάδικος αξιώνει την ακύρωση απόφασης που εκδόθηκε σε βάρος του επικαλούμενος δόλο. Σχετική εν προκειμένω είναι η υπόθεση *Μαρία Ιακώβου ν. Λαϊκής Κυπριακής Τράπεζας (Χρηματοδοτήσεις) Ατδ* (2004) 1 Α.Α.Δ. 992. Για σκοπούς της παρούσας ιδιαίτερα χρήσιμο κρίνεται το απόσπασμα από τη σελίδα 1000 έως 1002 και ως εκ τούτου παρατίθεται αυτούσιο. Αναφέρεται εκεί ότι:

“Στους *Halsbury’s Laws of England, Third Ed., Vol. 22, παραγ. 1669*, υποδεικνύεται ότι απόφαση που έχει ληφθεί με δόλο είτε ενώπιον του δικαστηρίου ή με δόλο των διαδίκων μπορεί να αμφισβητηθεί με αγωγή και ότι σε τέτοια αγωγή δεν είναι αρκετό απλώς να υπάρχει ισχυρισμός για δόλο χωρίς να δίνονται λεπτομέρειες. Υποδεικνύεται, επίσης, ότι ο δόλος πρέπει να σχετίζεται με ζητήματα τα οποία εκ πρώτης όψεως θα αποτελούσαν λόγο για παραμερισμό της απόφασης εάν αποδεικνύοντο με μαρτυρία και όχι με ζητήματα τα οποία είναι απλώς δευτερεύοντα. Περαιτέρω υποδεικνύεται ότι πρέπει να αποδεικνύεται ισχυρή υπόθεση προτού το Δικαστήριο επιτρέψει τον παραμερισμό απόφασης λόγω δόλου. Τέλος υποδεικνύεται ότι εκτός αν ο κατ’ ισχυρισμό δόλος εγείρει εύλογη προοπτική επιτυχίας και έχει αποκαλυφθεί μετά την έκδοση της εκκαλούμενης απόφασης, η αγωγή θα ανασταλεί ή απορριφθεί ως ενοχλητική.

Στην ***Jonesco v. Beard [1930] A.C. 298, 300 (H.L.)*** λέχθηκε ότι σύμφωνα με την από μακρού χρόνου θεμελιωμένη πρακτική του Δικαστηρίου η ορθή μέθοδος αμφισβήτησης απόφασης για το λόγο ότι λήφθηκε με δόλο είναι με αγωγή στην οποία, όπως σε κάθε άλλη αγωγή που βασίζεται σε δόλο, οι λεπτομέρειες του δόλου πρέπει να δίδονται επακριβώς και οι ισχυρισμοί να αποδεικνύονται με την αυστηρή απόδειξη που απαιτείται από μια τέτοια κατηγορία. Λέχθηκε, επίσης, (βλ. σελ. 301, 302) ότι «ο δόλος αποτελεί μια ύπουλη ασθένεια και αν αποδειχθεί καθαρά ότι έχει χρησιμοποιηθεί για να εξαπατηθεί το Δικαστήριο επεκτείνεται και μολύνει το όλο σώμα της απόφασης. Αν υποθέσουμε ότι η διαδικαστική δυσκολία έχει ξεπεραστεί, το ερώτημα που εγείρεται είναι κατά πόσο ο δόλος έχει προσδιορισθεί και αποδειχθεί».

Η ***Jonesco*** (πιο πάνω) υιοθετήθηκε στην ***Amphill Peerage Case [1976] 2 All E.R. 411, 419***. Λέχθηκε ότι οι αυθεντίες σε σχέση με τις αποφάσεις το κάμνουν ξεκάθαρο ότι ένας που επιθυμεί να αμφισβητήσει απόφαση για το λόγο ότι λήφθηκε με δόλο πρέπει να προβάλει τους ισχυρισμούς του με πλήρη λεπτομέρεια και πρέπει να είναι διατεθειμένος να αποδείξει αυτά που ισχυρίζεται με αυστηρό τρόπο.

Στην ***Birch v. Birch [1894] 86 L.T. 364*** λέχθηκε: «Όπου μια αγωγή είναι μια ανεξάρτητη διαδικασία για παραμερισμό απόφασης για το λόγο ότι λήφθηκε με δόλο αυτή μπορεί να εξεταστεί για το λόγο ότι έχει εξασφαλισθεί με το δόλο διαδίκου στην αγωγή. Πλην όμως ένας απλός γενικός ισχυρισμός για δόλο χωρίς λεπτομέρειες δεν είναι αρκετός».

Στην ίδια υπόθεση υποδεικνύεται περαιτέρω πως ο πρώτος έλεγχος που διενεργείται, έχει να κάνει με το κατά πόσο δίδονται λεπτομέρειες του ισχυριζόμενου δόλου. Αν τούτο απαντάται καταφατικά, το επόμενο ζήτημα που ελέγχεται είναι κατά πόσο ο διάδικος, εδώ ο οφειλέτης, έχει αποδείξει τις

λεπτομέρειες ή οιαδήποτε εξ αυτών, με την αυστηρότητα που επιτάσσει η νομολογία. Αν και αυτό απαντάται καταφατικά, ο τελευταίος έλεγχος που διενεργείται είναι κατά πόσο τα όσα έχουν αποδειχθεί συνιστούν δόλο, κατά πώς η νομολογία ορίζει. Είναι βάσει αυτών των αρχών που προσεγγίζεται η μαρτυρία του οφειλέτη και η σχετική εισήγηση.

Καθίσταται εν προκειμένω αντιληπτό πως το πρώτο πράγμα που χρήζει διερεύνησης, είναι κατά πόσο ο οφειλέτης παρέθεσε τέτοιες λεπτομέρειες δόλου. Στο πλαίσιο τούτης της διαδικασίας δικόγραφο είναι η αίτηση και ένσταση αντίστοιχα, συνεπώς σε αυτά είναι που στρέφεται η προσοχή και εν προκειμένω στην ειδοποίηση για καταχώριση ένστασης. Είναι εδώ κατάλληλο στάδιο να παρατεθούν αυτούσιοι οι λόγοι ένστασης, ώστε τα όσα ακολουθούν να μπορούν να γίνουν αντιληπτά. Οι λόγοι της ένστασης που εμφανίζονται στο πρόσωπο του δικογράφου είναι οι ακόλουθοι:

- 1. Η καταχώριση της παρούσας αίτησης αποτελεί κατάχρηση διαδικασίας, γίνεται εκβιαστικά και χρησιμοποιείται για αλλότριους σκοπούς αφού αποτελεί μοχλό πίεσης εναντίον του καθ' ου η αίτηση με μοναδικό σκοπό την είσπραξη από τον αιτητή του εξ αποφάσεως χρέους.*
- 2. Ο Καθ' ου η Αίτηση είναι φερέγγυο άτομο και δύναται να εξοφλήσει το χρέος του και ο αιτητής γνωρίζει ότι ο καθ' ου η αίτηση δεν αδυνατεί να πληρώσει τα χρέη του.*
- 3. Η αίτηση πτώχευσης καταχωρήθηκε με σκοπό να ασκηθεί πίεση και/ή εξαναγκαστεί ο χρεώστης να πληρώσει το εξ αποφάσεως χρέος του ενώ αυτός είχε εισηγηθεί τρόπο άμεσης εξόφλησης της εξ αποφάσεως οφειλής του στον αιτητή την οποία αυτός απέρριψε.*
- 4. Εκκρεμεί η ποινική καταγγελία του καθ' ου η αίτηση με αριθμό Σ 175/19 εναντίον του Αιτητή, της Παναγιώτας Μήλου και του Δευτέρη Μήλου στην Αστυνομία - Τμήμα Ανιχνεύσεως Εγκλημάτων Λάρνακας σε σχέση, μεταξύ άλλων, με την μαρτυρία που χρησιμοποιήθηκε για την έκδοση της απόφασης ημερομηνίας 09/02/2011 στην αγωγή με αριθμό 1216/2010 η οποία κατέστησε τον καθ' ου η αίτηση εξ αποφάσεως οφειλέτη χρέους.*

5. *Η παρούσα αίτηση είναι πρόωρη και/ή καταχρηστική αφού εκκρεμεί ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, αίτηση από τον Αιτητή και την Παναγιώτα Μήλου για έκδοση διατάγματος πώλησης ακίνητης ιδιοκτησίας του Καθ' ου η Αίτηση επί της οποίας είναι εγγεγραμμένο το MEMO EB2977/2018.*

Από τα ανωτέρω είναι ηλίου φαινότερο ότι ένας μόνο λόγος μπορεί να θεωρηθεί ότι καταπιάνεται με τούτο το ζήτημα και αυτός είναι ο υπ' αριθμό 4 στην ένσταση. Οι λοιποί λόγοι ουδεμία σχέση έχουν με ισχυρισμό δόλου και ούτε είναι ικανοί να θεωρηθούν ότι προάγουν τέτοιο ζήτημα. Σε ό,τι τώρα αφορά αυτόν τούτον τον λόγο 4, είναι και πάλιν αντιληπτό πως ουδεμία λεπτομέρεια παρέχεται και αυτό παρά τα νομολογηθέντα στην υπόθεση *Ιακώβου* ανωτέρω. Εν προκειμένω δεν δίδονται λεπτομέρειες σε σχέση με τον ισχυρισμό «*μαρτυρία που χρησιμοποιήθηκε για την έκδοση της απόφασης ημερομηνίας 09/02/2011 στην αγωγή με αριθμό 1216/2010*». Εν ολίγοις δεν αναλύεται δικογραφικά ποια μαρτυρία είναι εκείνη που ο οφειλέτης θέλει να είναι μισασμένη ένεκα δόλου και περαιτέρω, τίνι τρόπω θεωρείται δόλια, ώστε στη συνέχεια να δύναται τόσο η άλλη πλευρά όσο και το Δικαστήριο να εξετάσουν κατά πόσο τώντι αποκαλύπτεται δόλος. Υπό αυτή τη θεώρηση του πράγματος η σχετική εισήγηση του οφειλέτη καίτοι επιτρέπεται να εγερθεί, στην προκείμενη περίπτωση είναι υποκείμενη σε απόρριψη ένεκα του ότι δεν δικογραφήθηκαν σχετικές λεπτομέρειες. Και βεβαίως τα όσα αναφέρονται στην ένορκο δήλωση του οφειλέτη που συνοδεύει την ένσταση, δεν νοείται να εκληφθούν ως λεπτομέρειες, εφόσον νομολογημένο είναι πως η ένορκος δήλωση δεν συνιστά δικόγραφο αλλά μαρτυρία (βλ. *El Fath Co For Internation Trade S.A.E. v. E.D.T. Shipping Ltd κ.ά. (1992) IB A.A.Δ. 1255, 1270*) και στην προκείμενη περίπτωση τα όσα εκεί αναφέρονται απολήγουν να είναι μαρτυρία που εκφεύγει των δικογραφημένων θέσεων. Συνεπώς δεν λαμβάνονται υπόψη και απότοκο είναι πως η σχετική θέση του οφειλέτη απορρίπτεται.

Παρά την απόρριψη της σχετικής θέσης για τον λόγο που ανωτέρω αναφέρθηκε, σκόπιμο κρίνεται να σημειωθεί και το εξής: ο ευπαίδευτος συνήγορος του οφειλέτη επικαλέστηκε τα λεχθέντα στην υπόθεση *Frederickou*, ανωτέρω, ώστε να ισχυριστεί πως εφόσον στην υπό κρίση περίπτωση ο οφειλέτης δεν αντεξετάστηκε, αναπόφευκτο είναι για το Δικαστήριο να αποδεχτεί τη μαρτυρία του και τα όσα αναφέρει σε σχέση με τον ισχυριζόμενο δόλο.

Με αυτή την εισήγηση δεν μπορώ να συμφωνήσω. Είμαι δε της γνώμης πως η παρούσα υπόθεση συνιστά κλασσική περίπτωση εξαίρεσης από τον σχετικό κανόνα. Είναι πράγματι βασική αρχή δικαίου ότι μαρτυρία η οποία δεν αμφισβητείται είθισται να θεωρείται παραδεκτή. Εν τούτοις, όπως επεξηγείται στο σύγγραμμα *το Δίκαιο της Απόδειξης*, των Τάκη Ηλιάδη και Νικόλα Σάντη, 2014, σελίδα 720, η παράλειψη αντεξέτασης δεν υποχρεώνει το Δικαστήριο να αποδεχτεί τη σχετική μαρτυρία, απλώς παρέχει διακριτική ευχέρεια να θεωρήσει τούτη την παράλειψη ως αποδοχή των ισχυρισμών. Και αυτή η αρχή με ευρύτερο πεδίο εφαρμογής στις πολιτικές παρά στις ποινικές υποθέσεις. Εν ολίγοις, το Δικαστήριο δεν υποχρεούται να αποδεχθεί θέση η οποία δεν αμφισβητήθηκε, παρ' ότι είναι απίστευτη ή εξωπραγματική.

Στην υπό κρίση περίπτωση, που η διαδικασία είναι οιονεί ποινικού χαρακτήρα και συνεπώς ο εν λόγω κανόνας είναι πιο ελαστικός, παρατηρείται το εξής ιδιαίτερο σε σχέση με τη μαρτυρία του οφειλέτη. Καίτοι επικαλείται δόλο, δηλαδή ηθική αισχρότητα κατά πως λέχθηκε στην υπόθεση *Ιακώβου*, ανωτέρω, την ίδια στιγμή σε δύο διαφορετικές περιπτώσεις δηλώνει την πρόθεσή του να εξοφλήσει το εξ αποφάσεως χρέος. Η μια περίπτωση έχει να κάνει με την πρόταση που εξουσιοδότησε τον συνήγορό του να μεταφέρει στον πιστωτή και η άλλη με τη δήλωση ότι έχει δώσει οδηγίες πώλησης του ακινήτου που βαρύνεται με το εμπράγματο βάρος, ώστε να εξοφλήσει το εξ αποφάσεως χρέος του. Και ερωτώ: είναι αυτή συμπεριφορά προσώπου που υποστηρίζει ότι η

απόφαση εκδόθηκε συνεπεία δόλου; Αν δεν έλαβε το ποσό, ως ισχυρίζεται και/ή αν εξαπατήθηκε από τον πατέρα του πιστωτή και είναι ένεκα τούτης της εξαπάτησης που εισήλθε στη συμφωνία, γιατί τότε παρουσιάζεται πρόθυμος να εξοφλήσει την απόφαση; Δεν χρειάζεται βεβαίως λογική αιτιολόγηση ότι κάτω από οποιεσδήποτε περιστάσεις, η πρόθεση εξόφλησης δεν συμβαδίζει με τον ισχυρισμό δόλου. Η δε συνύπαρξη των εν λόγω ισχυρισμών στην ίδια ένορκο δήλωση και μάλιστα με την δηλωθείσα πρόθεση να αφορά δύο προτάσεις διαφορετικές σε χρόνο και περιεχόμενο, καθιστά τον ισχυρισμό δόλου αυτοαναιρούμενο και εν τέλει ανίκανο να γίνει πιστευτός. Ως εκ τούτου και γι' αυτό τον λόγο οι ισχυρισμοί του οφειλέτη απορρίπτονται, ασχέτως ότι δεν αντεξετάστηκε και συνεπώς δεν αμφισβητήθηκε ευθέως.

Προστίθεται εδώ και κάτι τελευταίο: ανίκανη να υποστηρίξει δόλο είναι η πρόθεση του πιστωτή να παραιτηθεί από την εμπράγματη εξασφάλισή του. Όπως εξηγείται πιο κάτω, η δεδηλωμένη τούτη πρόθεση του πιστωτή συνιστά υποχρέωση που θέτει ο νόμος και συγκεκριμένα το άρθρο 5(2) του περί Πτωχεύσεως Νόμου Κεφ. 5. Ως εκ τούτου, η πλήρωση του αυστηρού τούτου καθήκοντος που θέτει ο νόμος, δεν νοείται να εκληφθεί ως στοιχείο που συνεισφέρει σε απόδειξη δόλιας συμπεριφοράς. Κατ' επέκταση, ούτε αυτή η θέση του οφειλέτη είναι δυνάμενη να ευοδώσει και γι' αυτό απορρίπτεται.

Για όλους τους ανωτέρω λόγους καταλήγω πως η σχετική εισήγηση του οφειλέτη κείται εκτός εγγράφων προτάσεων και εν πάση περιπτώσει παρέμεινε μετέωρη πραγματικού υποβάθρου, εφόσον δεν υποστηρίζεται από αξιόπιστη μαρτυρία και ως εκ τούτου απορρίπτεται.

Πέραν των πιο πάνω, είναι η θέση του οφειλέτη πως η υπό κρίση διαδικασία είναι καταχρηστική και αυτό γιατί ο πιστωτής είναι εξασφαλισμένος με το εμπράγματο βάρος που αναφέρθηκε και περαιτέρω, επειδή εκκρεμεί η αίτηση

για εκποίηση τούτης της ακίνητης περιουσίας, δηλαδή το τεκμήριο 4 στην ένσταση.

Είμαι της γνώμης πως ούτε αυτές οι θέσεις του οφειλέτη είναι ικανές να ανακόψουν την πορεία της αίτησης. Εν προκειμένω σχετική κρίνεται η υπόθεση **Παπαδόπουλος ν. Οργανισμού Χρηματοδοτήσεως Παγκυπριακής Ατδ (2004) 1Γ Α.Α.Δ. 1716, 1727**, όπου υποδείχθηκε ότι:

«Αυτά που προκύπτουν από την Αγγλική Νομολογία είναι κυρίως τα εξής:

- (1) Παρά την επιτακτική διατύπωση του αρ. 4(2) – η οποία είναι παρόμοια με εκείνη του δικού μας αρ. 5(2) - η παράλειψη να δηλωθεί η εξασφάλιση δεν αποβαίνει μοιραία για την αίτηση.*
- (2) Είναι δυνατή η τροποποίηση της αίτησης για να περιληφθεί η εξασφάλιση ακόμα και στο στάδιο της επαλήθευσης.*
- (3) Είναι δυνατή η έκδοση διατάγματος παραλαβής ακόμα και χωρίς τροποποίηση της αίτησης.*
- (4) Είναι δυνατή η τροποποίηση ανεξάρτητα από την αξία ή το ύψος της εξασφάλισης.*
- (5) Αυτό που έχει σημασία είναι το ποσό του χρέους μετά την αφαίρεση της εξασφάλισης.*
- (6) Αυτό που εξετάζεται είναι κατά πόσο προκαλείται αδικία συνεπεία της παράλειψης να δηλωθούν οι εξασφαλίσεις.»*

Στην προκείμενη περίπτωση ο πιστωτής ρητά δήλωσε ότι με την έκδοση διατάγματος παραλαβής προτίθεται να παραιτηθεί της εξασφάλισής του, προς όφελος των πιστωτών του οφειλέτη (βλ. παράγραφο 3 στην αίτηση). Η δεδηλωμένη πρόθεση τούτου να αποποιηθεί του δικαιώματός του, συνιστά απόρροια του καθήκοντος που θέτει το άρθρο 5(2) του Κεφ. 5 και βεβαίως δίχως τούτη τη δήλωση δεν ικανοποιούνται οι διατάξεις του άρθρου 6 του νόμου, οι οποίες θέλουν τέτοιο πιστωτή να είναι ανεξασφάλιστος, άλλως πώς να αποδεικνύει ότι η εξασφάλισή του δεν ικανοποιεί το αξιούμενο ποσό και πως το υπόλοιπο των δυο ισούται με ή υπερβαίνει το ποσό των €15.000 που ο νόμος ορίζει ως το ελάχιστο για την έκδοση διατάγματος παραλαβής. Ως εκ τούτου, η σχετική δήλωση ικανοποιεί τις προϋποθέσεις που τάσσει ο νόμος, δηλαδή το

άρθρο 5(2) του περί Πτωχεύσεως Νόμου Κεφ. 5 και στην προκείμενη περίπτωση δεν μπορεί να γίνεται λόγος ότι ο πιστωτής είναι εξασφαλισμένος, εφόσον παραιτήθηκε της εξασφάλισής του.

Εντέλει, είναι η θέση του οφειλέτη πως η αίτηση συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας και αυτό γιατί εκκρεμεί αίτηση για πώληση της ακίνητης περιουσίας του, δηλαδή της περιουσίας που βαρύνεται με το memo που αναφέρθηκε. Η δε αίτηση είναι το τεκμήριο 4 στην ένσταση, κατά πώς ανωτέρω αναφέρθηκε. Ούτε και αυτή η θέση του οφειλέτη με βρίσκει σύμφωνο. Επ' αυτού σχετική κρίνεται η υπόθεση *Πετράκης ν. Κίμωνος (2006) 1B A.A.Δ. 1311, 1317*, όπου αναφέρθηκε ότι:

*«Στην παρούσα υπόθεση, η οποία είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη της **London Clubs Ltd** (ανωτέρω), είχε διαπραχθεί πράξη πτωχεύσεως από τον εφεσίβλητο, ο οποίος δεν συμμορφώθηκε με δεόντως επιδοθείσα ειδοποίηση πτωχεύσεως. Δεν υπήρχε οποιοσδήποτε λόγος για τον οποίο το πρωτόδικο δικαστήριο, ήταν ορθό να ασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια, εις βάρος του εφεσείου και υπέρ του εφεσίβλητου. Ο εφεσείων δεν είχε κάμει οτιδήποτε από το οποίο να φαίνεται ότι σκόπευε να εξασφαλίσει για τον εαυτό του οποιοδήποτε αθέμιτο, παράλληλο πλεονέκτημα. Δεν υπήρχε ακόμα οτιδήποτε, ενώπιον του πρωτοδικού δικαστηρίου, από το οποίο να φαίνεται ότι ο εφεσείων απέβλεπε σε απόσπαση χρημάτων ή πλεονεκτήματος από τον εφεσίβλητο, κατά αθέμιτο τρόπο, ή ότι χρησιμοποίησε τη δικαστική διαδικασία της αιτήσεως εκδόσεως διατάγματος παραλαβής, με στόχο άλλον από εκείνο που προβλέπεται, και κατά τρόπο καταπιεστικό για τον εφεσίβλητο. Κατά την κρίση μας τα όσα παρατήρησε το Εφετείο στην **London Clubs Ltd** (ανωτέρω), ότι σκοπός της πτωχευτικής διαδικασίας είναι η προστασία και διασφάλιση της περιουσίας του υπό πτώχευση, ώστε αυτή να χρησιμοποιηθεί όπως ο Νόμος ορίζει, για την ικανοποίηση εξ ολοκλήρου ή μερικώς και κατ' ισονομία όλων των πιστωτών, δεν αποκλείουν πιστωτές, έστω και μικρούς πιστωτές όπως τον εφεσείου, από του να καταχωρήσουν αίτηση έκδοσης διατάγματος παραλαβής.*

Το όλο θέμα είναι θέμα γεγονότων. Εκεί όπου δεν υπάρχουν στοιχεία δόλου ή αθέμιτης εξασφάλισης χρημάτων ή πλεονεκτημάτων προς όφελος του συγκεκριμένου αιτητή-πιστωτή και εις βάρος του χρεώστη και των άλλων πιστωτών του, αίτηση εκδόσεως διατάγματος παραλαβής δεν θεωρείται ότι γίνεται για παράλληλο και αθέμιτο σκοπό ή κατά κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας, έστω και αν έχει σαν συνεπαγόμενο αποτέλεσμα κάποιο πλεονέκτημα για τον πιστωτή.»

Συνιστά αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ο πιστωτής και το άλλο πρόσωπο που επίσης είναι δικαιούχος της απόφασης που εκδόθηκε σε βάρος του οφειλέτη, καταχώρησαν την αίτηση που επικαλείται ο τελευταίος, δηλαδή το τεκμήριο 4 στην ένσταση. Εντούτοις όλες οι πλευρές αναφέρουν ότι η αίτηση αυτή εκκρεμεί και συνεπώς αυτό είναι που λαμβάνεται ως δεδομένο. Είμαι της γνώμης ότι δεν είναι εδώ η περίπτωση που απασχόλησε την υπόθεση *London Clubs*, ανωτέρω. Η ανωτέρω δήλωση του πιστωτή είναι καταλυτικής σημασίας για την προώθηση της περί ης ο λόγος αίτησης, εφόσον παραιτήθηκε του δικαιώματος του που απορρέει από το εμπράγματο βάρος και συνεπώς εμμέσως προκύπτει ότι αν η παρούσα αίτηση ήθελε επιτύχει, η προμνησθείσα αίτηση θα αποσυρθεί και εν πάση περιπτώσει οι εδώ δηλώσεις του πιστωτή θα συνιστούν κώλυμα στην περαιτέρω προώθησή της. Καταλήγω συνεπώς ότι τίποτα δεν αποκαλύπτεται το οποίο βάσιμα να οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η όλη διαδικασία χρησιμοποιείται καταχρηστικά και προς εξυπηρέτηση αλλότριων σκοπών.

Τέλος, ανυπόστατη είναι η εισήγηση του οφειλέτη πως το ποσό της απόφασης δεν είναι εκκαθαρισμένο συνεπεία του μη υπολογισμού των εξόδων της απόφασης, τεκμήριο 2 στην αίτηση. Μείζων δεν είναι το κατά πόσο το οφειλόμενο ποσό δυνατό να αυξηθεί ένεκα των δικηγορικών εξόδων, αλλά το ότι το ποσό της απόφασης, το οποίο είναι βεβαίως εκκαθαρισμένο, υπερβαίνει το ποσό που ο νόμος αναφέρει ως το ελάχιστο ώστε να εκδοθεί διάταγμα πτώχευσης.

Εν προκειμένω διαπιστώνεται πως ο οφειλέτης διέμενε στη Λευκωσία 12 και πλέον μήνες πριν την υποβολή της επίδικης αίτησης· το χρέος είναι εκκαθαρισμένο και πληρωτέο αμέσως και με δεδομένο ότι ανέρχεται στις €436.800, υπερβαίνει το ποσό των €15.000 που διαλαμβάνει ο νόμος. Περαιτέρω, προηγήθηκε επίδοση ειδοποίησης πτώχευσης και ο οφειλέτης ουδέν

έπραξεν εντός της νενομισμένης προθεσμίας και ως εκ τούτου συντελέστηκε πράξη πτώχευσης κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 3(1)(ε) του Κεφ. 5. Η δε επίδικη αίτηση καταχωρίστηκε εντός της προθεσμίας των 6 μηνών από την πράξη πτώχευσης, δηλαδή καταχωρίστηκε την 11/09/2019, ενώ η πράξη συντελέστηκε επτά ημέρες μετά την επίδοση της ειδοποίησης πτώχευσης που επιτεύχθηκε την 06/08/2019. Εντέλει η αίτηση πτώχευσης επιδόθηκε στον οφειλέτη σε χρόνο μικρότερο του ενός μηνός από την πράξη πτώχευσης, δηλαδή επιδόθηκε την 12/09/2019. Τέλος, δεδομένη είναι η δήλωση του πιστωτή περί παραιτήσεως από την εξασφάλισή του, ως επίσης η καταβολή του νενομισμένου τέλους των €500 στον Επίσημο Παραλήπτη.

Ενόψει όλων των πιο πάνω διαπιστώνω ότι πληρούνται οι βασικές προϋποθέσεις που θέτει ο νόμος. Ως εκ τούτου εκδίδεται διάταγμα παραλαβής της περιουσίας του οφειλέτη και ο Επίσημος Παραλήπτης καθίσταται παραλήπτης τούτης της περιουσίας. Ο οφειλέτης διατάσσεται να παρουσιαστεί στο γραφείο του Επίσημου Παραλήπτη στη Λευκωσία, εντός επτά (7) ημερών από σήμερα. Τα έξοδα της διαδικασίας ως θα υπολογιστούν από τον πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο, επιδικάζονται υπέρ του πιστωτή και εναντίον του οφειλέτη.

(Υπ.)

Λ. Α. Παντελή, Α.Ε.Δ.

Πιστον αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/κπ.